

21-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"অতি মৰমৰ সন্তানসকল - পিতা আহিছে তোমালোকৰ বাবে স্বৰ্গৰ নতুন দুনিয়া স্থাপনা কৰিবলৈ, সেইবাবে এই নৰকৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আসক্তি নাৰাখিবা, ইয়াক পাহৰি যোৱা"

*প্ৰশ্ন:- দয়াশীল পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক কি ৰূপত কেনেকৈ দয়া কৰে?

*উত্তৰ:- বাবাই কয় - মই পিতাৰ ৰূপত অতি মিঠা (saccharine) হৈ তোমালোক সন্তানসকলক ইমান মৰম দিওঁ যিটো দুনিয়াত কোনেও দিব নোৱাৰে। মই তোমালোকক পৱিত্ৰ প্ৰেমৰ দুনিয়াৰ মালিক বনাই দিওঁ। শিক্ষক হৈ তোমালোকক এনেকুৱা পঢ়া পঢ়াওঁ যাৰ দ্বাৰা তোমালোক স্বৰ্গৰ ৰাণী হৈ যোৱা। এই অধ্যয়ন হৈছে মানুহৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ। এই জ্ঞান ৰত্নই তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক বনাই দিয়ে।

*গীত:- কোন মাতা, কোন পিতা... (কোন হৈ মাতা, কোন হৈ পিতা...)

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকলক ওঁম্ শান্তিৰ অৰ্থ বুজোৱা হয়। ওঁম্ শব্দৰ অৰ্থ হ'ল মই আত্মা, মই আত্মা নিৰাকাৰ পৰমাৰ্হাৰ সন্তান। যিজনে জন্ম দিয়ে তেওঁ শৰীৰৰ পিতা। তেওঁক কোৱা হয় শৰীৰৰ জন্মদাতা পিতা আৰু শিৱবাবা হ'ল আত্মাৰ পিতা। তেওঁতো আছেই। অনেক কোটি আত্মা নিজৰ নিৰাকাৰী দুনিয়াত থাকে। তাত সদায় নিৰ্বিকাৰী, বিকাৰী পৰমধামত থাকিব নোৱাৰে। প্ৰথমতে এই কথা সকলোৱে নিশ্চয় কৰিব লাগিব - মই আত্মা, মোৰ পিতা পৰমাৰ্হা। আত্মাৰ সম্বন্ধত সকলো ভাই-ভাই। এই শৰীৰৰ পিতাক কোৱা হয় লৌকিক পিতা। আত্মাৰ পিতাক কোৱা হয় পাৰলৌকিক পিতা। যি সকলোৰে বাবে এজনে। আহ্বানো কৰে নহয় - "অ' ঈশ্বৰ পিতা, অ' পতিত পাৱন, দয়াময়।" এনেদৰে আত্মাই আহ্বান কৰে পিতাক। আত্মা এই শৰীৰত দুখী। আকৌ সত্যযুগত আত্মা শৰীৰৰ লগত সুখী, সেইবাবে তাৰ নামেই সুখধাম, স্বৰ্গ। এয়া নৰক। গোৱাও হয় - দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে... পতিত পাৱনক স্মৰণ কৰে। সকলোৱে বুজি পায় পতিত পাৱন পিতা ওপৰত পৰমধামত থাকে। গংগাক পতিত পাৱনী বুলি কোৱা নহয়। গংগাকতো এই দুচকুৰে দেখা যায়। নিৰাকাৰ পিতা বা আত্মাক দেখা নাযায়। পৰমপিতা পৰমাৰ্হা প্ৰাণদাতা, যি দিব্যনেত্ৰৰ বিধাতা, তেওঁক কোৱা হয় অ' ঈশ্বৰ পিতা, সৃষ্টিকৰ্তা। অচ্ছা, তেনেহ'লে মাতৃ ক'ৰ পৰা আহিল? মাতৃ অবিহনে সৃষ্টিৰ ৰচনা কেনেকৈ ৰচিব? মাতৃতো নিশ্চয় লাগিব। পিতাই আহি বুজায় মই হয়েই নিৰাকাৰ। মই যেতিয়া আহোঁ, বিয়া কৰাওঁ তেতিয়া সন্তান হ'ব। কিন্তু বিয়াতো কৰিবলগীয়া নহয়। বিবাহ অবিহনেই সন্তান জন্ম দিব লাগে। সন্তানসকলক মই তুলি লওঁ (adopt)। ধৰি লোৱা কাৰোবাৰ স্ত্ৰী নাই, তেওঁ বিচাৰিছে তেওঁৰ পৈত্ৰিক সম্পত্তি কাক দি যাওঁ, তেতিয়া ধৰ্মৰ সন্তান গ্ৰহণ কৰে, তুলি লয় বাবে দুয়োজনেই মাতা-পিতা হ'ল। তেনেহলে বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাই কয় ময়ো পিতা হওঁ। মই কেনেকৈ ৰচনা কৰোঁ? এয়া বুজিব লগা কথা। পিতাই নিজেই আহি বুজাইছে মোকতো শৰীৰ লাগিব নহয়। সেয়েহে এওঁৰ আধাৰ লওঁ। তোমালোকে কোৱা আমি ঈশ্বৰৰ সন্তান। সকলোৱেতো ঈশ্বৰৰ সন্তান, কিন্তু এই সময়ত পিতা সন্মুখলৈ আহিছে। তোমালোক সন্তানসকলক কোলাত তুলি লওঁ। তোমালোকে বুজি পাইছা আমি বাবাৰ সন্তান হৈছো। পিতা হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। স্বৰ্গৰ মালিক বনাবলৈ ৰাজযোগ শিকাইছে। নিজেই বহি বুজাইছে- মই নিৰাকাৰ ঈশ্বৰ পিতা। নিৰাকাৰক মনুষ্য সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা বুলি কেনেকৈ ক'ব পাৰি? সেয়েহে, সন্তানসকলক তুলি লৈ তেওঁলোককেই বহি বুজাইছে যে মই শিৱ নিৰাকাৰ। তোমালোকো নিৰাকাৰ আত্মা হোৱা।

তোমালোকে গৰ্ভ জেইললৈ আহা, মই গৰ্ভ জেইললৈ নাহো। তোমালোকৰ বাবে আধা কল্প গৰ্ভ মহল, আধা কল্প হৈছে গৰ্ভ জেইল কাৰণ আধা কল্প মায়া ৰাৱণে পাপ কৰায়। সত্যযুগত মায়া নাথাকেই যি পতিত দুখী কৰে। মই 21 জন্মৰ বাবে তোমালোকক স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁ। স্বৰ্গক নতুন দুনিয়া বুলি কোৱা হয়। ঘৰ পুৰণি হ'লেও পুৰণিতো এৰি নতুনলৈ যোৱা হয়। এয়াও পুৰণি দুনিয়া। সেয়া হৈছে নতুন দুনিয়া স্বৰ্ণ যুগ, পাৰন দুনিয়া। সেয়ে পিতাই কয় - অতি মৰমৰ সন্তানসকল, মই তোমালোকৰ বাবে স্বৰ্গ স্থাপনা কৰি আছো, তোমালোকে আকৌ নৰকৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আসক্তি কিয় ৰাখা? এতিয়া নৰকক পাহৰি যোৱা। মোক পিতাক আৰু স্বৰ্গক স্মৰণ কৰা, পুৰণি দুনিয়াক পাহৰি যোৱা। ধৰি লোৱা, আমি সকলো ঈশ্বৰক দি দিছো। এই শৰীৰ, ধন-সম্পত্তি, সন্তান আদি সকলো শেষ হৈ যাব। এয়া সেয়াই মহাভাৰী মহাভাৰতৰ যুদ্ধ, যাৰ দ্বাৰা মুক্তি জীৱন মুক্তিৰ দুৱাৰ খোল খাব। হৰিদ্ৱাৰ বুলি নকয় জানো। কৃষ্ণক হৰি বুলি কোৱা হয়, তেওঁৰ দ্বাৰ হৈছে বৈকুণ্ঠ। বৈকুণ্ঠৰ গেট পিতাই আহি খুলি দিয়ে। তালৈ কোনো পতিত যাব নোৱাৰে সেইবাবে পতিতৰ পৰা পাৰন বনায়, দুখৰ পৰা মুক্ত কৰে। অন্য কোনোৱে মুক্ত কৰিব নোৱাৰে। দুখ-হতা, সুখ-কৰ্তা কেৱল পিতা। পিতাই কয় - মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাও। চিৰদিনৰ বাবে সুখ দিবলৈ আহিছোঁ। মই তোমালোকৰ বাবে বৈকুণ্ঠ হাতত লৈ আহিছোঁ। তোমালোকে ৰাজযোগ শিকি মানুহৰ পৰা দেৱতা হৈ আছা। বুদ্ধিয়েও কয় - এয়া ভালকৈ বুজিবলগীয়া কথা। ধৰি লোৱা, এয়া পুৰণি দুনিয়া আকৌ নতুন হ'ব। সৰ্বশক্তিমান এজনেই পিতা যি নিজৰ শক্তিয়ে স্বৰ্গৰ মালিক বনায়। বিচাৰেও এক ৰাজ্য হওক, সৰ্বশক্তিৰ অধিকাৰীৰ ৰাজ্য হওক। সেয়েতো সত্যযুগ-দ্বেতাত অটল, অখণ্ড, সুখ-শান্তিময় দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজধানী আছিল, কোনো বিঘিনি নাছিল। তাকে অদ্বৈত ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। অন্য কোনো ধৰ্মই নাছিল যে দুখী হ'ব। এতিয়া চোৱা খ্ৰীষ্টিয়ান এটাই ধৰ্ম, কিন্তু তেওঁলোকৰ মাজতো অনেক যুদ্ধ হয়, কাৰণ এয়া মায়াৰ ৰাজ্য। সত্যযুগত মায়া নাথাকে। এতিয়া কয় - অ' ঈশ্বৰ পিতা, দয়া কৰা। পিতাই কয়- দয়া সকলোকে কৰিম। সকলো সন্তানকে পাপৰ পৰা মুক্ত কৰো, অৰ্থাৎ পতিত দুনিয়াৰ পৰা মুক্ত কৰোঁ। তোমালোক সকলো আত্মাক লৈ যাওঁ নিৰাকাৰী দুনিয়ালৈ। বাকী শৰীৰতো ভস্ম হৈ যাব। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ বুলি কোৱা হয়। প্ৰভাৱো দেখি আছা। নিশ্চয় দুৰ্ভিক্ষ হ'ব।

এতিয়া পিতাই কয় এই ছিঃ ছিঃ দুনিয়াৰ প্ৰতি মমত্ব ত্যাগ কৰা। বেহদৰ পিতা হৈছে চেত্ৰীন (অতি মিঠা)। তেওঁ কৈছে - মই তোমালোকক যিমান আদৰ কৰোঁ আন কোনেও কৰিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোকক পৱিত্ৰ দুনিয়াৰ মালিক বনাইছোঁ। ৰাজত্ব কৰিবৰ বাবে তোমালোকে পঢ়ি আছা। বুদ্ধিত লক্ষ্য-উদ্দেশ্য আছে। নতুন কোনেও বুজি নাপাব, যেতিয়ালৈকে কোনোৱে বহি নুশুনাব। এসপ্তাহ বহি শুনিলে বুজি পাব যে মানুহৰ পৰা দেৱতা হ'ব লাগে সেইবাবে পিতাক যাদুকৰ বুলিও কোৱা হয়। জ্ঞান ৰত্নৰ দ্বাৰা মনুষ্যক দেৱতা বনাওঁ। তেওঁলোকক ৰত্নাকৰ, সদাগৰ, পথিক বুলিও কোৱা হয়। তোমালোকক আহি স্বৰ্গৰ মহাৰজা-মহাৰাণী বনায়। পথিক কিমান সুন্দৰ! তোমালোক, যিসকল কোনো কামৰ নাছিল, এতিয়া তোমালোকক পঢ়াই স্বৰ্গৰ ৰাণী বনাওঁ। তোমালোকে জানা আমি সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী হ'বৰ বাবে পঢ়ি আছা কাৰণ এই আসুৰী গুণৰ মনুষ্য সৃষ্টিৰ বিনাশ হ'বলৈ গৈ আছে। কোৱাও হয় মই নিগুণীৰ কোনো গুণ নাই। সেই দয়াময় পিতাই তোমালোকক পঢ়ায়। সকলো ধৰ্মালম্বীয়ে এক নিৰাকাৰ পিতাকেই পৰমাত্মা বুলি মান্যতা দিয়ে। মানুহে হয়তো ঈশ্বৰ পিতা বুলিয়েই কয় কিন্তু নাজানে তেওঁ কোন, ক'লৈ আহে? এতিয়া তোমালোকে জানা তেওঁ পুৰণি পতিত দুনিয়ালৈ আহে কাৰণ তেওঁ পাৰন দুনিয়া স্থাপনা কৰে। পুৰণি দুনিয়াক নতুন দুনিয়া বনায়। নতুন দুনিয়াত সুখেই সুখ। বাবাই কয় - নতুন দুনিয়া স্থাপনা কৰিবলৈ কল্পই কল্পই মই আহিব লাগে। এয়াতো বুদ্ধিয়ে বুজি পায় যে ৰাতিৰ পিছত দিন হয়। পুনৰ চক্ৰলৈ কলিযুগ আহে। কলিযুগৰ পিছত পুনৰ সত্যযুগ নিশ্চয় হ'ব নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলক কোৱাই হয় স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী। আত্মাই জানে মই 84 জন্ম কেনেকৈ

লওঁ। কোনো মানুহে কোনো মানুহক সৎগতি দিব নোৱাৰে। মইহে আহি বুজাওঁ। মই তোমালোকক পৱিত্ৰ কৰি তোলেঁ, যোগবলৰ দ্বাৰা তোমালোক বিশ্বজয়ী হোৱা। পিতা হৈছে সৰ্বশক্তিমান। পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোকে বেহদৰ সম্পত্তি লাভ কৰা। আকাশ, পৃথিৱী, সাগৰ আদি সকলো তোমালোকৰ হৈ যাব। ইয়াত চোৱা, আকাশৰ ওপৰতো সীমা, পানীৰ ওপৰতো সীমা লগোৱা হয়। কোৱা হয় আমাৰ পানীৰ মাজলৈ তোমালোক নাহিবা। তোমালোকেতো সমগ্ৰ বিশ্বৰ ওপৰতো ৰাজত্ব কৰা। স্বৰ্গ আকৌ কি! স্বৰ্গক পাহৰিব নোৱাৰা। মানুহৰ যেতিয়া মৃত্যু হয় কোৱা হয় তেওঁ স্বৰ্গবাসী হ'ল। কিন্তু স্বৰ্গ ক'ত আছে? নিশ্চয় নৰক নহয়নে। এয়াই নৰক (hell)। সকলো মানুহে দুখী, সকলো পতিত। এই ৰাজ্যই ৰাৱণৰ, যাক জ্বলাই থাকে, কিন্তু নজ্বলে। ৰাৱণক এশ ফুট ওখ বনায় আৰু বঢ়াই থাকে। দিনে-দিনে ওখ কৰি গৈ থাকে, কিন্তু বুজি নাপায়। এয়া বুজিবলগীয়া কথা।

ইয়াত চোৱা, মুৰুলী পঢ়ায়, তেতিয়া ৰেকৰ্ড কৰা হয় কাৰণ গোপীসকলে মুৰুলী অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। সেয়েহে এইটো ব্যৱস্থা ৰখা হৈছে। মুৰুলী অবিহনে চট্‌ফটাই থাকে কাৰণ এই মুৰুলীয়ে জীৱন হীৰাতুল্য কৰি তোলে। ইয়াত বাবাই পঢ়ায়, যি মুৰুলী আকৌ লগুন আমেৰিকালৈকে যায়। সন্তানসকলে শুনি অতি আনন্দিত হয়। গোৱা হয় গোপীসকলে মুৰুলী অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। এই জ্ঞান ঈশ্বৰ পিতাইহে শুনায়। মুখ্য এটা কথা বুজাব লাগে যে এওঁ আমাৰ বেহদৰ পিতা, এওঁৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। আত্মাই কয় - মোৰ পিতা পৰমাত্মা, তেওঁ আত্মাক পঢ়াই আছে। এনেদৰে আন কোনেও ক'ব নোৱাৰে যে মই পৰমাত্মাই তোমালোক আত্মাসকলক পঢ়াওঁ। এনেদৰেও নক'ব যে মই পৰম আত্মা, জ্ঞানৰে পৰিপূৰ্ণ হওঁ। তোমালোক সন্তানসকলক অতি ভালকৈ বুজোৱা হয়, কিন্তু সকলোৰে বুদ্ধি একৰসতো নহয়। কাৰোবাৰ সতোপ্ৰধান বুদ্ধি, কাৰোবাৰ সতো, ৰজো, তমো... ইয়াৰ বাবে শিক্ষকে কি কৰিব পাৰে? শিক্ষকে ক'ব - পঢ়াত পূৰা মনোযোগ দিয়া নাছিল। ঈশ্বৰ পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। যেনেদৰে শিক্ষক জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ, ছাত্ৰক পঢ়ায়, নিজৰ সমান বনায়, তেনেদৰে এই সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান ঈশ্বৰ পিতাৰ ওচৰত আছে, অন্য কোনেও নাজানে। পিতায়েই জ্ঞান দি জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ কৰি তোলে। পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, সকলোতকৈ উচ্চ। যাৰ উচ্চ নাম, তেওঁৰ চলনো উচ্চ। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ হৈছে সূক্ষ্মজগতৰ নিবাসী। তৃতীয় শ্ৰেণীত আছে মনুষ্য। মানুহৰ মাজতো পদবী আছে। সত্যযুগত মনুষ্যৰ পদবী যথেষ্ট উচ্চ। তোমালোক স্বৰ্ণম যুগলৈ যোৱা। লৌহ যুগ শেষ হৈ যাব। স্বৰ্ণ যুগ ৰৌপ্য যুগ নহয়, তাম্ৰ যুগ লৌহ যুগ নহয়। এই সকলো কথা বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে, সেইবাবেই চিত্ৰ বনোৱা হৈছে। সত্যযুগত অতি কম সংখ্যক মানুহ থাকে। কলিযুগততো অনেক মানুহ। কোনোৱে সোধে - বাবা বিনাশ কেতিয়া হ'ব? বিনাশ তেতিয়া হ'ব যেতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হ'ব, সকলো গুচি যাব। বাবা হৈছে মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ পথ প্ৰদৰ্শক। তেওঁ থাকে পৰমধামত। তোমালোকো তাৰেই নিবাসী, ইয়ালৈ আহিছা চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰিবলৈ। পিতাই কয় - সন্তানসকল, তোমালোকে মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগিব। ইয়াত হিংসাৰ কোনো কথা নাই। সত্যযুগত হিংসা নাথাকে। তাততো থাকেই সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী দেৱী-দেৱতা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) বুদ্ধিৰ দ্বাৰা বেহদৰ সন্মুখীন কৰিব লাগে। পুৰণি দেহৰ লগতে এই দুচকুৰে যে দেখিবলৈ পোৱা যায় সেই সকলোৰে পৰা মমত্ব আতৰাই পিতা আৰু স্বৰ্গক স্মৃতিত ৰাখিব লাগে।

(2) পঢ়াক ভালদৰে ধাৰণ কৰি বুদ্ধিক সতোপ্ৰধান বনাব লাগে। মুৰুলীয়ে হৈছে হৈছে অধ্যয়ন। মুৰুলীৰ ওপৰত বহুত বহুত ধ্যান দিব লাগে।

*বৰদান:- ব্ৰাহ্মণ জীৱনত সদায় আনন্দ আৰু মনোৰঞ্জনৰ অনুভৱ কৰোঁতা সৌভাগ্যশালী হোৱা।

সৌভাগ্যশালী সন্তানে সদায় আনন্দৰ দোলনাত দুৰ্লি ব্ৰাহ্মণ জীৱনত আনন্দ আৰু মনোৰঞ্জনৰ অনুভৱ কৰে। এই আনন্দৰ দোলনা সদায় একৰস হৈ তেতিয়াহে থাকিব যেতিয়া স্মৃতি আৰু সেৱা দুয়োৰে ৰছী মজবুত হ'ব। এডাল ৰছী টিলা হ'লে দোলনা লৰিব আৰু দুৰ্লি থকাজন বাগৰি পৰিব, সেইবাবে দুয়োডাল ৰছী মজবুত হ'লেহে মনোৰঞ্জনৰ অনুভৱ কৰি থাকিব। সৰ্বশক্তিমানৰ সান্নিধ্য থাকিলে আৰু আনন্দৰ দোলনা থাকিলে ইয়াৰ সমান সৌভাগ্য আৰু কি হ'ব পাৰে!

*শ্লোগান:- সকলোৰে প্ৰতি দয়া ভাব আৰু কৃপাদৃষ্টি ৰাখোঁতাজনেই হৈছে মহান আত্মা।

!!ওঁ শান্তি!!

***